

ת"פ 45092/04/14 - המאשימה מדינת ישראל נגד הנאשם, מישל נקש

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 45092-04-14 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' נקש ואח'

בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: המאשימה מדינת ישראל באמצעות משטרת
ישראל תביעות רמלה ע"י עוה"ד איריס מוריץ

נגד
הנאשם
מישל נקש ע"י עוה"ד נועם בן שלום ממשרד
עו"ד שי רודה

הכרעת דין לגבי נאשם 1

כתב האישום

1. כתב האישום כולל שני נאשמים: נאשם 1, מישל נקש (להלן: **הנאשם**) והנאשם 2, יהודה פרץ (להלן: **יהודה**). כתב האישום כולל חמישה אישומים. אישומים 1 ו-2 הם משותפים לנאשם וליהודה ובעוד שאישומים 3, 4 ו-5 מיוחסים רק לנאשם.

2. כתב האישום כולל דברי רקע לאישומים 1 ו-2. על פי דברי הרקע, "----" הינה חברה פרטית אשר עובדת עם משטרת ישראל החל משנת 2000 (להלן: **החברה**). על פי נהלי העבודה בין החברה לבין משטרת ישראל, החברה מקבלת קריאה ממוקד המטרה לגבי אירוע שבו ישנו אדם שנפטר ואמבולנס של החברה מגיע למקום האירוע, כאשר בכל המקרים נמצא במקום האירוע שוטר אשר נותן הנחיות לנהג האמבולנס של החברה שמגיע למקום. לרוב, עובד החברה צריך לפנות את הגופה למכון לרפואה משפטית (להלן: **המכון**), ולעיתים לבתי קברות או לבתי חולים לצורך אחסון. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, עבדו הנאשם ומישל בחברה, כאשר מישל עבד כעוזר נהג מזה שנה וחצי והנאשם עבד כנהג מזה כשלושה חודשים.

3. באישום הראשון, מיוחסת לנאשם עבירה של גניבה בידי מורשה בצוותא חדא לפי סעיפים 393(2) ו-29(א) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**). על פי עובדות האישום הראשון, ביום 2.3.14, בשעות הערב, בשעה 22:25 או בסמוך לכך, בביתו שבתחומי העיר ראשון לציון, נפטר יוסף מושוביץ ז"ל (להלן: **המנוח** או **המנוח באישום הראשון**, לפי העניין) ואמבולנס של החברה נקרא

עמוד 1

למקום. בעקבות הקריאה הגיע למקום מיכאל חיימוב (להלן: **מיכאל**) אשר עובד בחברה מזה 10 שנים ולאחר כחצי שעה לערך הגיעו למקום הנאשם ויהודה. בנסיבות אלו, נכנסו הנאשם, יהודה ומיכאל לבית. מיכאל שוחח עם משפחת המנוח ואילו הנאשם ויהודה נכנסו לחדר בו שהה המנוח כדי לעטוף את הגופה. באותן נסיבות, הסיר הנאשם טבעת נישואין העשויה זהב אשר היתה על אצבעו של המנוח (להלן: **הטבעת**). משסיימו הנאשם ויהודה לעטוף את הגופה, איפשר מיכאל לבני המשפחה להיכנס לחדר ולהיפרד מהמנוח. בתו של המנוח ליטפה את ידו והבחינה כי הטבעת חסרה. בשל היעלמות הטבעת ולאחר ויכוחים בין בני המשפחה מצד אחד לבין הנאשם, יהודה ומיכאל, מצד שני, עזבו האחרונים את המקום מבלי שפינו את הגופה. לאחר האירוע, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, מכר הנאשם את הטבעת ושילם עבורה ליהודה סך של 40 ₪.

4. באישום השני, מיוחסת לנאשם עבירה של גניבה בידי מורשה בצוותא חדא לפי סעיפים 393(2) ו-29(א) לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השני, ביום 8.2.14, בשעות הבוקר בתחומי העיר ירושלים נהרג ניר גדון ז"ל (להלן: **המנוח** או **המנוח באישום השני**, לפי העניין) בתאונת אופנוע. בשעה 10:50 או בסמוך לכך, הגיע למקום קרות התאונה אמבולנס [-], בו עבדו אותה עת הנאשם ויהודה. גופתו של המנוח באישום השני הופקדה בידם ואותה פינו לאמבולנס ונסעו לכיוון המכון. בעוד יהודה נוהג באמבולנס חיטט הנאשם בגופת המנוח במטרה לחפש רכוש ונטל מארנקו של המנוח סך של 150 ₪ וכן מכשיר פלאפון מסוג אייפון 5 אשר היה בכיס מעילו של המנוח (להלן: **האייפון**). את הכסף שנטל הנאשם חילק באופן שווה בינו לבין יהודה ומסר ליהודה סך של 75 ₪ וכן מסר לו סך של 1,000 ₪ עבור האייפון.

5. באישום השלישי, מיוחסת לנאשם עבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השלישי ביום 30.11.13, בשעות הערב, בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, בביתו שבתחומי העיר ראש העין, נמצא מת להב שמואל ז"ל (להלן: **המנוח**, או **המנוח באישום 3**, לפי העניין). בנסיבות אלו, לאחר שנקרא למקום אמבולנס [-], הגיע למקום הנאשם יחד עם עובד נוסף מטעם החברה. בזמן פינוי הגופה מהדירה לצורך העברתה למכון, נטל ונשא הנאשם מתוך הבית מכשיר פלאפון מסוג גלאקסי 3 השייך למנוח, ובהמשך עשה בו שימוש.

6. באישום הרביעי, מיוחסת לנאשם עבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין. על פי עובדות האישום הרביעי, ביום 9.5.13 בשעה 04:00 או בסמוך לכך, נקרא אמבולנס [-] לזירת רצח בדירה בתחומי העיר תל אביב (להלן: **הזירה**) בה טיפל אותה עת השוטר שי חיימוב ששימש כקצין זיהוי מרחב יפתח (להלן: **הקצין**). בעקבות הקריאה, הגיע לזירה הנאשם יחד עם עובר אחר שזהותו ידועה למאשימה ופינה את גופת הנרצחת למכון. בנסיבות אלו, נטל ונשא הנאשם מהזירה פנס משטרתי אשר היה שייך לקצין.

7. באישום החמישי, מיוחסת לנאשם עבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין. על פי עובדות האישום החמישי ביום 13.3.14, בשעה 08:30 או בסמוך לכך, בתחומי העיר לוד, בעקבות אירוע

שריפה בו נפטרה אילנה מלול ז"ל (להלן: **המנוחה**, או **המנוחה באישום החמישי**, לפי העניין), נקרא למקום אמבולנס [-]. באותן נסיבות, פונתה המנוחה ע"י כוחות כיבוי אש מדירתה לדירה הסמוכה באותו רחוב. בעקבות הקריאה הגיע הנאשם לדירה שאליה פונתה המנוחה יחד עם עובד נוסף של החברה. בזמן פינוי הגופה מהדירה לצורך העברתה למכון, נטל ונשא הנאשם מהדירה איפון 4 השייך לבעלת הדירה.

טענות הנאשם

8. הנאשם הודה בעובדות המפורטות בכל חמשת האישומים. הנאשם גם הסכים להרשעתו בעבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין בנוגע לאישום השלישי, הרביעי והחמישי. לגבי האישום הראשון והאישום השני, הנאשם טען שבשני המקרים מתקיימת עבירת גניבה רגילה לפי סעיף 384 לחוק העונשין ולא עבירה של גניבה בידי מורשה לפי סעיף 393(2) לחוק העונשין. לגבי אישומים 1 ו-2 הנאשם טוען כדלקמן:

א. בשני האישומים מדובר בגניבה מגופה. הגופה לא יכולה להיחשב כ-"נכס" מאחר ואינה "חי או דומם היכול לשמש נושא לבעלות" לפי הגדרת הביטוי "נכס" בסעיף 34כד לחוק העונשין.

ב. מאחר והגופה איננה נכס, הרי שגם רכוש שמחובר לגופה איננו "נכס".

ג. רכוש שנמצא על גבי הגופה הוא לא חלק ממנה ולכן רכוש זה איננו בגדר רכוש ש-"הופקד" לצורך העבירה של גניבה בידי מורשה.

ד. משפחת המנוחים הפקידו בידי הנאשם ויהודה רק את ה-"גופה" ולא את הרכוש שהיה עליה. בנסיבות אלה, לנאשם לא היתה חובת נאמנות כלפי משפחת המנוחים.

מאפייני העבירה של גניבה בידי מורשה

9. ההוראות הרלוונטיות לענייננו הן הוראות סעיף 393(2) לחוק העונשין שמגדיר את העבירה של גניבה בידי מורשה וכן סעיף 383(א) שמגדיר מה היא גניבה. להלן לשון ההוראות האמורות:

"393. העושה אחת מאלה דינו, מאסר שבע שנים:

(2) גונב נכס שהופקד אצלו, לבדו או עם אדם אחר, על מנת

שישמרנו שמירה מעולה, או ישתמש בו או בתמורתו, כולם או מקצתם, למטרה פלונית, או ימסור כולם או מקצתם לאדם פלוני.

383. (א) אדם גונב דבר אם הוא -

(1) נוטל ונושא דבר הניתן להיגנב בלי הסכמת הבעל, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, שהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעליו שלילת קבע;

(2) בהיותו מחזיק כדין דבר הניתן להיגנב, בפיקדון, או בבעלות חלקית, הוא שולח יד בו במרמה לשימוש שלו, או של אחר שאינו בעל הדבר".

10. על מבנה העבירה של גניבה בידי מורשה עמדה כבוד השופטת פרוקצ'יה ב-דנ"פ 2334/09 **פרי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (23.5.11) (להלן: **פרי**). יצוין שפסק הדין ניתן בהרכב מורחב של שבעה שופטים, ואשר כולם הסכימו פה אחד עם פסק דינה של כבוד השופטת פרוקצ'יה. להלן תמצית פסק הדין לעניין מבנה העבירה של גניבה בידי מורשה:

א. לצורך הוכחת יסודות העבירה של גניבה בידי מורשה נדרש לשלב בין היסודות הכלליים של הגדרת עבירת הגניבה שבסעיף 383 לחוק העונשין לבין יסודות עבירת הגניבה המיוחדת של גניבה בידי מורשה לפי סעיף 393 לחוק (**פרי**, פסקה 45).

ב. עבירת הגניבה כוללת שתי חלופות: האחת בסעיף 383(א)(1) לחוק העונשין, היא עבירת הגניבה הרגילה, הקלאסית, המדברת בנטילה ונשיאה של דבר הניתן להיגנב ללא הסכמת הבעלים. החלופה השנייה שבסעיף 383(א)(2), עניינה ב-גניבה בשליחת יד, העוסקת במצב שבו אדם מחזיק כדין בדבר הניתן להיגנב - בפיקדון או בבעלות חלקית - ושולח בו יד במרמה, לצורך שימוש שלו, או של אחר שאינו בעלים של הדבר (**פרי**, פסקה 46).

ג. לצורך הרשעה בעבירה של גניבה בידי מורשה לפי סעיף 393(2) נדרש לבסס את יסודות הגניבה ב-שליחת יד על פי הגדרה כללית שבסעיף 383(א)(2) לחוק העונשין וכן לקיים את יסודות העבירה המיוחדת של גניבה בידי מורשה (**פרי**, פסקה 46).

ד. בעבירה של גניבה בידי מורשה קיימת חומרה מיוחדת הנובעת מקיומה של מערכת יחסים

מיוחדת בין מפקיד הנכס לנפקד, יהא אשר יהא שווי הגניבה (פרי, פסקה 49).

ה. העבירה של גניבה ב-שליחת יד, על פי סעיף 383(א)(2) לחוק העונשין, נעברת בהתקיים היסודות הבאים: (1) הנאשם מחזיק כדן בדבר מה; (2) אותו דבר מה הוא דבר הניתן להיגנב; (3) הדבר מוחזק בפיקדון או בבעלות חלקית; (4) הנאשם שולח יד בדבר; (5) שליחת היד נעשית במרמה; (6) שליחת היד היא לשימוש של הנאשם או של אחר שאינו בעל הדבר (פרי, פסקה 52).

ו. במוקד העבירה של גניבה בשליחת יד ניצב מעשה שליחת היד בפיקדון. פיקדון הוא נכס שנמסר לאדם, בליווי תנאים או הוראות לנהוג בו בדרך זו או אחרת, וזאת על פי הסכם או מכח יחסים משפטיים מיוחדים. שליחת יד באותו פיקדון משמעה פריקת עולו של בעל הפיקדון והתנהגות הנפקד ביחס לפיקדון בדרך שאינה עולה בקנה אחד עם מטרות ההפקדה (פרי, פסקה 54).

ז. היסוד של החזקה בפיקדון המופיע הן בהגדרת הגניבה בשליחת יד והן בעבירת הגניבה בידי מורשה, טומן בחובו יסוד של "אינטרס רכוש" של מפקיד הנכס של אדם אחר זולת הנפקד או המורשה. המושג "אינטרס רכוש" של אדם בנכס פלוני הוא בעל משמעות רחבה. עניין רכוש, כאמור, כולל כל גורם שיש לו השפעה על מכלול עושרו הכלכלי ומצבת נכסיו של אדם (פרי, פסקה 76).

ח. בעבירה של גניבה בשליחת יד, יסוד שליחת היד בא תחת היסוד המסורתי של נשיאה ונטילה שבעבירת הגניבה הקלאסית. בעוד שבעבירת הגניבה הקלאסית שולל הגנב את רכוש הזולת במעשה של נשיאה ונטילה, הרי בעבירה של גניבה בשליחת יד, כבר בנקודת הפתיחה העובדתית, נתון רכוש הזולת בחזקתו של הגנב, לאחר שהגיע לידי בהסכמת בעל הפיקדון. מעשה שליחת היד מבטא את השתלטותו החד צדדית של הנפקד על הרכוש, תוך הפרת תנאי ההפקדה שבכפיפות להם הועברה אליו החזקה ברכוש (פרי, פסקה 54).

ט. בעבירה של גניבה בידי מורשה נפגעים יחסי אמון מיוחדים, שנוצרו בין הגנב לקורבן הגניבה. עבירת הגניבה בידי מורשה פוגעת בה בעת בשני ערכים חברתיים רבי חשיבות: ערך ההגנה על הרכוש, וערך ההגנה על יחסי האמון בין המרשה למורשה (פרי, פסקה 55).

האם מתקיימת העבירה של גניבה בידי מורשה באישומים 1 ו-2

11. הטענות של הנאשם שלא מתקיימת העבירה של גניבה בידי מורשה באישומים 1 ו-2, הן זהות לגבי שני האישומים, כך שניתן לדון בטענות אלה במאוחד. באישום הראשון מדובר בגניבה של טבעת נישואים

מידו של המנוח, היינו רכוש שנגנב מגופת המנוח. באישום השני, מדובר בגניבה של ארנקו של המנוח אשר היה בבגדיו וכלל סך של 150 ₪ וכן מכשיר פלאפון מסוג איפון 5 אשר היה בכיס מעילו של המנוח. במילים אחרות, מדובר בנסיבות זהות בשני האישומים. מפאת חשיבות הדברים, נביא את דברי הרקע של כתב האישום בשנית כלשונם, ואשר הנאשם (שמוגדר ב-"דברי הרקע" כ-נאשם 1) מודה בהם:

1. [-] הינה חברת פרטית, אשר עובדת עם משטרת ישראל החל משנת 2000 (להלן: החברה).

2. על פי נהלי עבודה בין החברה למשטרת ישראל, החברה מקבלת קריאה ממוקד המשטרה ואמבולנס מגיע לאירוע, כאשר בכל המקרים נמצא במקום האירוע שוטר אשר נותן הנחיות לנהג האמבולנס של החברה שמגיע למקום. לרוב, עובד החברה צריך לפנות את הגופה למכון לרפואה משפטית (להלן: המכון), ולעיתים, לבתי קברות או לבתי חולים לצורך אחסון.

3. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום עבדו הנאשמים בחברה, כאשר הנאשם 1 עבד כעוזר נהג מזה שנה וחצי ונאשם 2 (יהודה-ה.א.ש) עבד כנהג מזה שלושה חודשים.

4. במהלך התקופה בה עבד הנאשם 1 בחברה, נהג כדרך קבע לגנוב רכוש מגופות אותן פינה מביתה, הכל כפי שיפורט בכתב האישום.

5. הרקע לכתב האישום מהווה בלתי נפרד ממנו".

12. במקרה שבפני, יש לבחון האם מתקיימים הרכיבים של שתי עבירות שהולכות יד ביד לצורך הוכחת קיומה של עבירה של גניבה בידי מורשה: ראשית, עבירת הגניבה בדרך של שליחת יד על פי ההגדרה הכללית שמופיעה בסעיף 383(א)(2) לחוק העונשין; שנית, הרכיבים המיוחדים של העבירה של גניבה בידי מורשה לפי סעיף 393(2) לחוק העונשין. אעמוד להלן על כל אחת מהעבירות הללו בנפרד.

13. לעניין העבירה של גניבה בדרך של שליחת יד לפי סעיף 383(א)(2) לחוק העונשין, להלן רכיבי העבירה תוך יישום למקרה שבפני:

א. הנאשם מחזיק כדין בדבר מה - בעת שהנאשם קיבל לידי את גופות המנוחים באישומים הראשון

והשני, מכח תפקידו המיוחד כעוזר לנהג האמבולנס של החברה שקיבלה הרשאה ממשרת ישראל לפינוי גופות, הרי שהוא מחזיק כדין בגופה בעת העברתה ממקום למקום. טענתו של הנאשם שיש לערוך הבחנה בפעולת "ההחזקה" בין הגופה לבין הרכוש שנמצא על הגופה, דינה להידחות. מדובר בהבחנה מלאכותית וחסרת כל רציונאל. פעולת הפינוי של גופות מזירות אירוע, בין אם מדובר בתאונת דרכים ובין אם מדובר בפטירה בבית ובין אם מדובר בזירה פלילית, איננה נעשית בחלל ריק, אלא יש להשקיע על הנסיבות הכלליות של אירוע הפטירה. אדם יכול למצוא את מותו, יהיו נסיבות הפטירה אשר יהיו, כאשר הוא נושא עליו רכוש שהוא רגיל לשאת עימו (כגון ארנק, טלפון נייד, שעון יד, תכשיט, מסמכים אישיים וכיוצא באלה) או כל חפץ או רכוש אחר שהגיעו לידי עובר לפטירתו. אדם איננו מתכנן את פטירתו כך שיהיה ללא כל רכוש בעת שגופתו תיאסף ותועבר לקבורה או למכון לרפואה משפטית, על מנת למנוע גניבה של אותו רכוש ע"י נהג אמבולנס שיגיע. לפיכך, בעת שהנאשם מקבל לידי גופה לצורך פינויה למכון או לבית חולים או לבית קברות, הוא הופך ל-"מחזיק כדין" גם של הגופה וגם של כל הרכוש שמצוי עליה, לרבות פרטי לבוש וכל תכולתם.

ב. אותו דבר מה הוא דבר הניתן להיגנב - משקבעתי שיש לראות את הגופה ואת הרכוש שנמצא עליה כיחידה אחת, ברי שהרכוש שנגנב מהמנוחים הוא רכוש שניתן להיגנב: טבעת באישום הראשון, ארנק עם כסף וטלפון נייד באישום השני.

ג. הדבר מוחזק בפיקדון או בבעלות חלקית - הרכוש שנגנב בשני האישומים מהמנוחים (טבעת באישום הראשון וארנק עם כסף וטלפון נייד באישום השני) "הוחזק בפיקדון" על ידי הנאשם וזאת במהלך פרק הזמן שהנאשם היה אחראי על העברת הגופה ממקום למקום על פי ההרשאה שיש לו מחברת האמבולנסים, כאשר האחרונה פועלת על פי הרשאה ממשרת ישראל. רכיב ה-"פיקדון" בעבירה של "גניבה בשליחת יד" הוא שזור ושלוב בתוך רכיב "הפרת יחסי האמון" שבעבירה של גניבה בידי מורשה שאדון בו בהרחבה בהמשך.

ד. הנאשם שולח יד בדבר - הנאשם לא חלק על כך ששלח את ידו ברכוש שבשני האישומים.

ה. שליחת היד נעשית במרמה - נתון זה מתקיים בבירור בשני האישומים וזאת כאשר הנאשם פועל בהסתרת בתיאום עם יהודה לנטילת הרכוש מגופותיהם של שני המנוחים וזאת ללא ידיעת הגורם המשטרתי שמסר לידי הגופה או הגורם המוסמך שאמור לקבל ממנו את הגופה.

ו. שליחת היד היא לשימוש של הנאשם או של אחר שאינו בעל הדבר - גם רכיב זה מתקיים וזאת מהטעם הפשוט שהנאשם ויהודה לאחר נטילת הרכוש בשני האישומים, חילקו אותו ביניהם.

14. הרכיבים המיוחדים של העבירה של גניבה בידי מורשה, לפי סעיף 393(2) לחוק העונשין, הם שניים:

א. רכיב הגניבה בשליחת יד שבו דנתי בהרחבה לעיל;

ב. רכיב הפגיעה ביחסי האמון המיוחדים שנוצרו בין הגנב לבין קורבן הגניבה. הרכיב של הפרת יחסי האמון מקורו בביטוי "הופקד" שמופיע בעבירה של גניבה בידי מורשה והינו על אותו משקל של הביטוי "פיקדון" שמופיע בעבירה של גניבה בשליחת יד. לרכיב של הפרת יחסי האמון בשל שליחת היד ב-"פיקדון", ישנם שלושה היבטים, שכל אחד מהם עומד בפני עצמו:

1.ב. ראשית, היבט של הפרת האמון כלפי הנפטר: לנפטר קיימת זכות בעודו בחיים לפיה יזכה להגנה על כבודו בעת שילך לעולמו, קרי הזכות ל-"כבוד המת" (בג"צ 52/06 **חברת אלאקסא לפיתוח נכסי ההקדש המוסלמי נ' Simon Wiesenthal Center Museum Corp**, [פורסם בנבו] (29.10.08) פסקאות 135 - 139 לפסק דינה של כבוד השופטת פרוקצ'יה). ההגנה על כבוד המת כוללת הגנה על רצונו מהיעשה ברכושו, בבחינת קיום רצון המת ושליטתו על אופן חלוקת נכסיו לאחר מותו (שם, פסקאות 141 - 142 לפסק דינה של כבוד השופטת פרוקצ'יה). לכל אחד מהמנוחים, בתקופת חייו, עמדה הזכות שיכובד עם מותו, לרבות העדר הפגיעה ברכושו על ידי גזילתו מיד לאחר מותו. התפקיד שמילא הנאשם בחברת האמבולנסים מקפל בתוכו התחייבות אינהרנטית שלא לפגוע בכבוד המת על ידי גזילת רכושו.

2.ב. שנית, היבט של הפרת האמון כלפי היורשים: כידוע, במותו של אדם, עובר עזבונו ליורשיו (סעיף 1 לחוק הירושה התשכ"ה - 1965 ואשר קובע כי "במות אדם עובר עזבונו ליורשיו"). מכח תפקידו של הנאשם כעוזר נהג אמבולנס של חברה שזכתה במכרז ממשטרת ישראל לפינוי גופות, הוא החזיק ברכוש שהיה על הגופות כ-"פיקדון" לטובת היורשים של המנוחים ואשר באים בנעליהם מיד לאחר פטירתם לגבי הבעלות על אותו רכוש. ליורשים של המנוחים יש "אינטרס רכושי" ברכוש שנגנב. מכח תפקידו כעוזר לנהג אמבולנס, הנאשם חב בחובת נאמנות כלפי היורשים שידאג שהרכוש שהיה על המנוחים יועבר בשלמותו לידיהם או לידי כל גורם מוסמך אחר שיבוא אחריו (כגון משטרה, בית חולים או מכון לרפואה משפטית). התפקיד שמילא הנאשם בחברת האמבולנסים מקפל בתוכו התחייבות אינהרנטית שלא יעשה שימוש לרעה בתפקיד ע"י פגיעה בעיזבונו של המנוח שאותו הוא מפנה על ידי גזילת רכושו.

3.ב. שלישית, היבט של הפרת אמון כלפי הציבור: התפקיד שמילא הנאשם מבוסס כולו על "אמון". משטרת ישראל, כרשות שלטונית מובהקת שסמכויותיה הוגדרו על פי חוק, היא "נאמן" של הציבור בכללותו לעניין פינוי גופות. "אמון" זה הופקד בידי חברת האמבולנסים שבה הועסק הנאשם מכוח חוזה בין משטרת ישראל לבין חברת האמבולנסים. יוצא מכך, שלחברה יש תפקיד "דו-מהותי", היינו חלות עליה נורמות של

המשפט הפרטי והמשפט הציבורי. החברה הפקידה "אמון" זה בידי הנאשם עת שהעסיקה אותו בתפקיד עוזר לנהג אמבולנס. בעת שהנאשם שלח את ידו ברכוש המנוחים שאותם פינה הוא הפר שלושה "מעגלי אמון": כלפי החברה שהעסיקה אותו, כלפי המשטרה ששכרה את שירותיה של החברה, וחשוב מכל, כלפי הציבור בכללותו ששם את אמונו בגופים ממלכתיים, כגון המשטרה, שפינוי הגופות ייעשה כיאות תוך שמירה על כבוד המת. יתר על כן, יוזכר, שמשטרת ישראל היא גם רשות חוקרת שאחראית מכח החוק על עריכת פעולות חקירה, לרבות בעניין נסיבות מותו של אדם. הרכוש שמצוי על גופה הוא חלק בלתי נפרד מנסיבות אירוע המוות ועליו להישאר במקומו למען טובת החקירה.

15. לאור כל האמור לעיל, הנני קובע כי עובדות האישום ועובדות הראשון והשני, שבהן הודה הנאשם, מקימות את העבירה של גניבה בידי מורשה.

סוף דבר

16. הנאשם לא חלק על כך שיש להרשיעו בעבירות המפורטות באישומים 3, 4 ו-5. לפיכך, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע של כל העבירות שלהלן:

א. באישום הראשון בעבירה של גניבה בידי מורשה בצוותא חדא לפי סעיפים 393(2) ו-29(א) לחוק העונשין.

ב. באישום השני, בעבירה של גניבה בידי מורשה בצוותא חדא לפי סעיפים 393(2) ו-29 (א) לחוק העונשין.

ג. באישום השלישי, בעבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

ד. באישום הרביעי, בעבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

ה. באישום החמישי, בעבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

ניתנה היום כ"ז תמוז, 14 יולי 2015, במעמד הצדדים.